

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

ในการดำเนินงานขององค์กรสามารถใช้วิธีวัดผลการดำเนินงานเพื่อให้ทราบว่าองค์กรบรรลุเป้าหมายทางธุรกิจหรือไม่ ได้หลายวิธี แต่ส่วนใหญ่แล้วผู้ประกอบการจะใช้วิธีการวัดมุมมองทางด้านตัวเงิน เนื่องจากว่า สามารถแสดงต้นทุน รายรับ และกำไร ออกมาให้เห็นเป็นตัวเลขได้อย่างชัดเจน ดังนั้น จึงทำให้ละเลย การวัดมุมมองที่ไม่ใช่ตัวเงิน ซึ่งก็มีความสำคัญมาก พอ ๆ กับมุมมองทางการเงิน เพราะเป็นมุมมองที่จะแสดงปัญหา และ โอกาสที่องค์กรมี และที่จะเกิดขึ้นในอนาคตด้วย แนวคิดที่ใช้วัดมุมมองทั้งทางด้านการเงินและไม่ใช่การเงิน คือ แนวคิดแบบ บาลานซ์ สคอร์ดการ์ด (Balance Scorecard) โดยแนวคิดนี้จะ สร้างตัวชี้วัดในการประเมินผลการดำเนินงานขององค์กร และ เชื่อมโยงการดำเนินงานของผู้ประกอบการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ขององค์กร นอกจากนี้ ยังสามารถแสดงให้ผู้ประกอบการเห็นถึงความสำคัญของแต่ละตัวชี้วัดว่า สามารถเพิ่มรายได้ หรือกำไรให้กับองค์กร อย่างไร ซึ่งในอุตสาหกรรมลำไยอบแห้งของประเทศไทยนั้น เป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้เข้าประเทศมากเป็น อันดับที่ดี ๆ และ โดยภาพรวมก็มีความต้องการลำไยอบแห้ง ในอัตราที่เพิ่มขึ้น แต่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังประสบปัญหาในดำเนินงาน ซึ่งอาจจะเกิดจากการวัดผลการดำเนินงานจากมุมมองทางการเงินเพียงด้านเดียว

ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้จึงมุ่งที่จะทำการ ศึกษาถึงการ ประเมินผลการดำเนินงานของ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมลำไยอบแห้งในจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดลำพูน โดยจะใช้แนวคิด บาลานซ์ สคอร์ดการ์ด (Balance Scorecard) เข้ามาวิเคราะห์การดำเนินงานภายในองค์กร ซึ่งวิธีดังกล่าว เป็นวิธีการประเมินผลโดยใช้เครื่องมือวัดผลที่เชื่อมโยงกลยุทธ์ขององค์กร โดยจะมีการวัดและการ ประเมินการดำเนินงานขององค์กร 5 มุมมอง ได้แก่ มุมมองทางการเงิน มุมมองทางด้านลูกค้า มุมมองทางด้านกระบวนการธุรกิจภายใน มุมมองทางการเรียนรู้และการเจริญเติบโต และ มุมมองทางด้านชุมชนและสังคม โดยในแต่ละมุมมองจะมีตัวชี้วัดย่อย ๆ ซึ่งจะ ใช้เป็นตัววัดว่า ผู้ประกอบการ ได้ให้ความสำคัญและนำตัวชี้วัดในมุมมองต่าง ๆ ไปใช้ในการวัดผลการดำเนินงาน และวางแผนการดำเนินงานขององค์กรในอนาคตมากหรือน้อย นอกจากนี้ ในการศึกษาครั้งนี้ยัง ทำการศึกษาถึงลักษณะความสัมพันธ์ของมุมมองทางการเงินและมุมมองที่ไม่ใช่การเงิน อีก ด้วย

การศึกษาครั้งนี้จะนำผลการศึกษาที่ได้มาใช้ในการพิจารณาถึงการจัดการในองค์กรของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมลำไยอบแห้ง โดยมีวัตถุประสงค์ หลักขององค์กรคือได้รับกำไรสูงสุด โดยอาจจะได้รับกำไรสูงสุดจากทางการเงิน และไม่ใช้การเงิน

สำหรับการประเมินผลการดำเนินงานขององค์กร ในภาพรวม ผู้ประกอบการ ได้ให้ความสำคัญและนำตัวชี้วัดด้านต้นทุนในการผลิต ไปใช้ในการวางแผนการดำเนินงานขององค์กร เป็นลำดับที่ 1 รองลงมาเป็นตัวชี้วัดด้านการเพิ่มขึ้นของรายได้ และลำดับที่ 3 คือ ตัวชี้วัดด้าน ระยะเวลาในการผลิต ซึ่งจะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมลำไยอบแห้งนั้น ได้ให้ความสำคัญและมีการนำตัวชี้วัดในมุมมองทางการเงินและมุมมองทางด้านกระบวนการธุรกิจภายใน ไปใช้ในการวางแผนการดำเนินงานขององค์กรเพียง 2 มุมมองเท่านั้น เนื่องจากมุมมองทั้งสองนี้เป็น มุมมองที่เห็นการเปลี่ยนแปลงชัดเจนกว่ามุมมองอื่น ๆ

หากแยกตามพื้นที่ในการประกอบกิจการ แล้ว พบว่า ผู้ประกอบการทั้งในจังหวัดลำพูนและจังหวัดเชียงใหม่ ได้ให้ความสำคัญกับตัวชี้วัด ลำดับที่ 1-3 เหมือนกันคือ ตัวชี้วัดด้านต้นทุนในการผลิต ตัวชี้วัดด้านการเพิ่มขึ้นของรายได้ และตัวชี้วัดด้านระยะเวลาในการผลิต ตามลำดับ แต่จะแตกต่างกันในการนำตัวชี้วัดในแต่ละมุมมองไปใช้ ซึ่ง ผู้ประกอบการในจังหวัดลำพูน นั้น เน้นการนำตัวชี้วัดด้านต้นทุนในการผลิต ไปใช้เป็น ลำดับที่ 1 แต่สำหรับผู้ประกอบการในจังหวัดเชียงใหม่ นั้น เน้นตัวชี้วัดด้านการเพิ่มขึ้นของรายได้เป็น ลำดับที่ 1 ซึ่งทั้งสองจังหวัดนั้น ได้เลือกตัวชี้วัดด้านต้นทุนในการผลิต ตัวชี้วัดด้านการเพิ่มขึ้นของรายได้ และตัวชี้วัดด้านระยะเวลาในการผลิต ให้อยู่ในลำดับ 1-3 เหมือนกัน เพียงแต่ผู้ประกอบการในแต่ละพื้นที่อาจเน้นการประเมินผลการดำเนินงานและการนำไปใช้ที่แตกต่างกัน

เมื่อแยกพิจารณาตามลักษณะเตาที่ผู้ประกอบการใช้นั้น พบว่า ผู้ประกอบการที่ใช้เตาอบทั้งเปลือกและเตาอบเฉพาะเนื้อนั้น ได้ให้ความสำคัญกับตัวชี้วัดในลำดับที่ 1-3 เช่นเดียวกับผู้ประกอบการในภาพรวม แต่สำหรับการนำไปใช้นั้น ผู้ประกอบการที่ใช้เตาอบทั้งเปลือกนั้นจะเน้น ตัวชี้วัดด้านการเพิ่มขึ้นของรายได้ ส่วนผู้ประกอบการที่ใช้เตาอบเฉพาะเนื้อนั้น จะเน้นตัวชี้วัดด้านต้นทุนในการผลิต ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าผู้ประกอบการที่ใช้เตาอบเฉพาะเนื้อ มีต้นทุนในการผลิตที่สูงแต่มีตลาดที่แน่นอนตลอดปี จึงทำให้ผู้ประกอบการต้องการที่จะลดต้นทุนในการผลิต มากกว่าที่จะคำนึงถึงเรื่อง รายได้เหมือนเช่นผู้ประกอบการที่ใช้เตาอบทั้งเปลือก ซึ่งประสบปัญหาเรื่องราคาสินค้าตกต่ำ

ในการแยกพิจารณาตามขนาดของธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการในธุรกิจทั้งขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ นั้น ได้ให้ความสำคัญกับตัวชี้วัดในลำดับที่ 1-3 เช่นเดียวกันกับผู้ประกอบการในภาพรวม เพียงแต่ ผู้ประกอบการในธุรกิจขนาดเล็กและขนาดใหญ่ได้เพิ่ม ตัวชี้วัดที่มีความสำคัญใน

ลำดับที่ 3 อีกหนึ่งตัว คือ ตัวชี้วัดด้านประสิทธิภาพในการผลิต สำหรับ ในการนำตัวชี้วัดไปใช้นั้น จะมีความแตกต่างกันในผู้ประกอบการธุรกิจทั้ง 3 ขนาด โดยที่ผู้ประกอบการในธุรกิจขนาดเล็กจะ เน้น ตัวชี้วัดด้านต้นทุนในการผลิต แต่ผู้ประกอบการในธุรกิจขนาดกลางและขนาดใหญ่ นั้น เน้น ตัวชี้วัดด้านการเพิ่มขึ้นของรายได้ ซึ่งอาจเป็นเพราะผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดใหญ่ จะทำ การผลิตสินค้าได้ทุกวัน จึงคาดหวังด้านราคาสินค้า แต่ผู้ประกอบการขนาดเล็กนั้น ผลิตสินค้าได้น้อย จึงพยายามซื้อวัตถุดิบในราคาที่ถูกลงเพื่อให้ต้นทุนลดลง

สำหรับตัวชี้วัดที่ผู้ประกอบการในภาพรวม และผู้ประกอบการที่แยกพิจารณาตาม พื้นที่ ลักษณะตัวชี้วัดที่ผู้ประกอบการใช้ และขนาดของธุรกิจ ให้ความสำคัญน้อยและไม่ให้ความสำคัญ ส่วนใหญ่เป็นตัวชี้วัดที่อยู่ในมุมมองทางด้านลูกค้า และมุมมองทางด้านการเรียนรู้และการเจริญเติบโต ได้แก่ ตัวชี้วัดด้านจำนวนลูกค้าใหม่ การรักษาลูกค้าเดิมไว้ ระดับความพึงพอใจของลูกค้า ส่วนแบ่ง ตลาด สภาพแวดล้อมในการทำงาน ประสิทธิภาพการผลิตของพนักงาน เทคโนโลยีการผลิต และ ทักษะของพนักงาน สำหรับตัวชี้วัดที่อยู่ในมุมมองอื่น ๆ ได้แก่ ตัวชี้วัดด้านอัตราผลตอบแทนของ สินทรัพย์ ซึ่งอยู่ในมุมมองทางการเงิน ตัวชี้วัดด้านการขนส่ง และตัวชี้วัดด้านการวิจัยและ พัฒนา ซึ่งอยู่ในมุมมองด้านกระบวนการธุรกิจภายใน ตัวชี้วัดที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญ น้อยและไม่ให้ความสำคัญอาจเนื่องมาจาก ลักษณะในการดำเนินธุรกิจ และการกำหนดเป้าหมายใน การผลิตของผู้ประกอบการที่แตกต่างจากธุรกิจอื่น ๆ เช่น เทคโนโลยีการผลิตนั้น ผู้ประกอบการจะมี เทคนิคในอบของตนเอง แต่ไม่มีการคิดค้นพัฒนาเอาบลา่ไขด้วยตนเอง ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า จะต้องใช้เงินทุนในการพัฒนาจำนวนมาก จึงทำให้เป็นอุปสรรคในการวิจัยและพัฒนา เทคโนโลยี ในการผลิตของผู้ประกอบการ สำหรับตัวชี้วัดที่อยู่ในมุมมองทางด้านลูกค้า เช่น จำนวนลูกค้าใหม่ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่มีการหาลูกค้าใหม่เนื่องจากมุ่งเป้าหมายในการขายสินค้าให้กับรัฐบาล มากกว่าจะขายในท้องตลาด เนื่องจากราคาจำนำนั้นมีราคาสูงกว่า ราคาท้องตลาด เป็นต้น

ในการวิเคราะห์ลักษณะความสัมพันธ์ของมุมมองทั้ง 5 มุมมองในภาพรวม พบว่า มุมมอง ทางด้านการเงินมีความสัมพันธ์กับมุมมองทางด้านลูกค้า มุมมองทางด้านกระบวนการธุรกิจภายใน มุมมองทางด้าน การเรียนรู้และการเจริญเติบโต และมุมมองทางด้านชุมชนและสังคม โดย ความสัมพันธ์นั้นจะขึ้นอยู่กับ ตัวชี้วัดของแต่ละมุมมอง เช่นมุมมองทางด้านการเงิน ประกอบด้วย ตัวชี้วัดด้านการเพิ่มขึ้นของรายได้ ตัวชี้วัดด้านประสิทธิภาพในการผลิต และตัวชี้วัดด้านอัตรา ผลตอบแทนของสินทรัพย์ นั้นในแต่ละตัวชี้วัดอาจมีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดในแต่ละมุมมองไม่ ครบทุกตัว เช่นตัวชี้วัดด้านอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดของ มุมมองทางด้านลูกค้า และ ตัวชี้วัดของมุมมองทางด้านชุมชนและสังคม เป็นต้น

ในการแยกวิเคราะห์ถึงลักษณะความสัมพันธ์ของแต่ละมุมมองก็เป็นเช่นเดียวกัน นั่นคือ พิจารณาเฉพาะผู้ประกอบการในจังหวัดลำพูน พบว่า มุมมองทางการเงินมีความสัมพันธ์กับทุก มุมมองยกเว้นมุมมองทางการเรียนรู้และการเจริญเติบโต ซึ่งตัวชี้วัดจากมุมมองทางการเงิน ที่มีความสัมพันธ์กับมุมมองอื่น ๆ มากที่สุด คือ ตัวชี้วัดด้านการเพิ่มขึ้นของรายได้ สำหรับการแยก พิจารณาเฉพาะผู้ประกอบการในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า มุมมองทางการเงินมีความสัมพันธ์กับ มุมมองทุกมุมมอง แต่ตัวชี้วัดของมุมมองทางการเงินที่มีความสัมพันธ์กับมุมมองอื่น ๆ มาก ที่สุดคือตัวชี้วัดด้าน การเพิ่มขึ้นของรายได้ และตัวชี้วัดด้านประสิทธิภาพในการผลิต

หากพิจารณาเฉพาะลักษณะตัวชี้วัดผู้ประกอบการใช้นั้น สำหรับผู้ประกอบการที่ใช้เตาอบทั้ง เปลือก พบว่า มุมมองทางการเงินมีความสัมพันธ์กับทุกมุมมอง แต่ตัวชี้วัดของมุมมองทางการเงินที่มีความสัมพันธ์กับมุมมองอื่น ๆ มากที่สุดคือตัวชี้วัดด้านประสิทธิภาพในการผลิต และ ตัวชี้วัดด้าน อัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ สำหรับผู้ประกอบการที่ใช้เตาอบเฉพาะเนื้อ พบว่า มุมมองทางการเงินมีความสัมพันธ์กับทุกมุมมอง แต่ตัวชี้วัดของมุมมองทางการเงินที่มีความสัมพันธ์กับมุมมองอื่น ๆ มากที่สุดคือตัวชี้วัดด้าน การเพิ่มขึ้นของรายได้

ในการพิจารณาตามขนาดธุรกิจ สำหรับผู้ประกอบการในธุรกิจขนาดเล็ก พบว่า มุมมอง ทางด้านการเงินมีความสัมพันธ์กับมุมมองทุกมุมมอง ยกเว้นมุมมองทางการเรียนรู้และการ เจริญเติบโต และมุมมองทางด้านชุมชนและสังคม แต่ตัวชี้วัดของมุมมองทางการเงินที่มี ความสัมพันธ์กับมุมมองอื่น ๆ มากที่สุดคือตัวชี้วัดด้านประสิทธิภาพในการผลิต ในส่วนการ พิจารณาเฉพาะผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลาง พบว่า มุมมองทางการเงินมีความสัมพันธ์กับทุก มุมมอง ยกเว้นมุมมองทางการเรียนรู้และการเจริญเติบโต แต่ตัวชี้วัดของมุมมองทางการเงินที่มีความสัมพันธ์กับมุมมองอื่น ๆ มากที่สุดคือตัวชี้วัดด้านประสิทธิภาพในการผลิต และ ตัวชี้วัดด้าน อัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจขนาดใหญ่ พบว่า มุมมอง ทางด้านการเงินมีความสัมพันธ์กับมุมมองทางด้านกระบวนการธุรกิจภายในและมุมมองทางการ เรียนรู้และการเจริญเติบโต โดยที่ตัวชี้วัดของมุมมองทางการเงินที่มีความสัมพันธ์กับ มุมมองอื่น ๆ นั้น มีเพียงตัวชี้วัดด้านการเพิ่มขึ้นของรายได้ และตัวชี้วัดด้านประสิทธิภาพในการ ผลิต เท่านั้น สำหรับตัวชี้วัดด้านอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัด ในมุมมองอื่น ๆ

จากการวิเคราะห์ถึงลักษณะความสัมพันธ์ของมุมมองทางการเงินกับมุมมองที่ไม่ใช่การเงิน สามารถนำมาสรุปตามสมมติฐานแต่ละข้อ ได้แก่ สมมติฐานข้อที่ 1 จะสรุปได้ว่า มุมมองทางการเงิน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับมุมมองทางด้านลูกค้า สำหรับสมมติฐานข้อที่ 2 จะสรุปได้ว่า มุมมองทางการเงินมีความสัมพันธ์เชิงลบกับมุมมองทางด้านกระบวนการธุรกิจภายใน และ

สมมติฐานข้อที่ 3 จะสรุปได้ว่า มุมมองทางการเงินมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับมุมมองทางการเรียนรู้และการเจริญเติบโต สำหรับสมมติฐานข้อที่ 4 จะสรุปได้ว่า มุมมองทางการเงินมีความสัมพันธ์เชิงลบกับมุมมองทางด้านชุมชนและสังคม ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ เป็นเพราะว่าแรงงานส่วนใหญ่เป็นแรงงานในครัวเรือน และขั้นตอนในการผลิตนั้นไม่มีมลพิษ องค์กรจึงมีส่วนร่วมในการจ้างแรงงานในชุมชนและรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชนน้อย และการมีส่วนร่วมขององค์กรในชุมชนก็อาจจะไม่ก่อให้เกิดรายได้ เพราะลูกค้าส่วนใหญ่ไม่ใช่คนในพื้นที่ แต่อาจเป็นการเพิ่มทางด้านต้นทุนมากกว่าเนื่องจากจะต้องใช้เงินในการพัฒนาสาธารณะสมบัติ การทำกิจกรรมให้ชุมชน จึงทำให้ต้นทุนในการผลิตเพิ่ม

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมลำไยอบแห้งในจังหวัดลำพูน และจังหวัดเชียงใหม่ ได้ให้ความสำคัญกับมุมมองทางการเงิน และมุมมองทางด้านกระบวนการธุรกิจภายในมากกว่า มุมมองอื่น ๆ ดังนั้น ผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญกับมุมมองทางด้านอื่น ๆ เช่น มุมมองทางด้านลูกค้า และมุมมองทางการเรียนรู้และการเจริญเติบโต เนื่องจากว่า ทั้งสองมุมมองมีส่วนช่วยให้ รายได้หรือกำไร ในการดำเนินงานเพิ่มขึ้นด้วย โดยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้

1) มุมมองทางด้านลูกค้า

ก. จำนวนลูกค้าใหม่ ผู้ประกอบการควรรหาลูกค้ากลุ่มใหม่อย่างต่อเนื่องเพื่อที่จะได้ขยายการตลาดจากเดิมให้กว้างขึ้น ซึ่งจะเป็นลดต้นทุนในการเก็บรักษาสินค้าที่ยังไม่สามารถจำหน่ายได้ เนื่องจากไม่มีลูกค้ามาติดต่อขอซื้อสินค้า หรือประสบปัญหาในการจำหน่ายกับรัฐบาล

ข. ระดับความพึงพอใจของลูกค้า ผู้ประกอบการควรมีมาตรฐานในการผลิตเพื่อให้ลูกค้าได้รับสินค้าที่ตรงตามความต้องการ และ เป็นแรงจูงใจในการติดต่อซื้อขายครั้งต่อไป

2) มุมมองทางการเรียนรู้และการเจริญเติบโต

ก. สภาพแวดล้อมในการทำงาน ผู้ประกอบการควรมีการปรับปรุงสถานประกอบการให้ถูกสุขลักษณะ เนื่องจากจะช่วยให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีสำหรับลูกค้าที่มาติดต่อตั้งซื้อสินค้า และทำให้พนักงานทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข. เทคโนโลยีการผลิต ผู้ประกอบการควรมีการศึกษาและทดลองใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการผลิตด้วย เพื่อลดต้นทุนในการผลิต ให้ต่ำลง และเพิ่มปริมาณในการผลิต ให้มากขึ้น ซึ่งอาจทำให้สินค้ามีคุณภาพมากขึ้นกว่าเดิม

ค. ทักษะของพนักงาน ผู้ประกอบการควรคำนึงถึง ทักษะและความรู้ของพนักงานด้วย เนื่องจากว่า จะทำให้กระบวนการผลิตมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น และลดจำนวนสินค้าเสียหายระหว่างการผลิต

จากการศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ของมุมมองทางการเงินกับมุมมองที่ไม่ใช่การเงิน จะ
ได้ข้อเสนอแนะสำหรับการปรับปรุงการดำเนินงานขององค์กร ดังนี้

1) พิจารณาแยกตามพื้นที่ในการประกอบการนั้น

ก. ผู้ประกอบการในจังหวัดลำพูน ที่ประเมินผลทางการเงินโดยพิจารณาการเพิ่มขึ้น
ของรายได้และการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตนั้น ผู้ประกอบการควรเน้นการปรับปรุงเรื่องการ
ลดระยะเวลาในการผลิต และต้นทุนในการผลิต เนื่องจากเป็นตัวชี้วัดที่มีความสัมพันธ์กับการ
เพิ่มขึ้นของรายได้เป็นอย่างมาก

ข. ผู้ประกอบการในจังหวัดเชียงใหม่ ที่มีการประเมินผลทางการเงินโดยเน้นการ
เพิ่มขึ้นของรายได้นั้น ผู้ประกอบการควรปรับปรุงในเรื่องการลดต้นทุนในการผลิตมากที่สุด หาก
ผู้ประกอบการต้องการให้ประสิทธิภาพในการผลิตสูงขึ้น ก็ควรปรับปรุงเรื่องการเพิ่มประสิทธิภาพ
ในการผลิตของพนักงานในมากขึ้น

2) พิจารณาตามลักษณะเดาที่ผู้ประกอบการใช้

ก. ผู้ประกอบการที่ใช้เดาอบทั้งเปลือกที่พิจารณาด้านการเพิ่มขึ้นของรายได้ และการเพิ่ม
ประสิทธิภาพในการผลิต ควรจะเน้นการปรับปรุงในเรื่องการลดต้นทุนในการผลิตลง

ข. ผู้ประกอบการที่ใช้เดาเฉพาะเนื้อหาที่จะประเมินผลทางการเงินโดยพิจารณาการ
เพิ่มขึ้นของรายได้และการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต ควรจะเน้นการปรับปรุงเรื่องการลด
ระยะเวลาในการผลิต และการลดต้นทุนในการผลิต ในส่วนของการประเมินผลทางการเงิน
โดยพิจารณาการเพิ่มอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์นั้น ควรเน้นการปรับปรุงในเรื่องการลด
ต้นทุนในการผลิตมากที่สุด

3) พิจารณาตามขนาดธุรกิจของผู้ประกอบการ

ก. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็ก ที่พิจารณาด้านการเพิ่มขึ้นของรายได้ นั้น จะเน้นการ
ปรับปรุงในเรื่องการลดของระยะเวลาในการผลิต และการลดต้นทุนในการผลิต หากพิจารณาการ
เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต จะเน้นการปรับปรุงในเรื่องการเพิ่มจำนวนลูกค้าประจำให้มากขึ้น

ข. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลาง ที่พิจารณาการเพิ่มขึ้นของรายได้และการเพิ่ม
ประสิทธิภาพการผลิต จะเน้นการปรับปรุงในเรื่องการลดต้นทุนในการผลิต

ค. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดใหญ่ เมื่อพิจารณาการเพิ่มขึ้นของรายได้ จะเน้นการปรับปรุง
ในเรื่องการลดต้นทุนการผลิต

สำหรับข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไปนั้น ผู้วิจัยควรจะต้องเก็บข้อมูลในช่วงที่ผู้ประกอบการ
ทำการผลิตลำไยอบแห้ง นั่นคือช่วงเดือนสิงหาคม เป็นต้นไป เนื่องจากจะผู้ประกอบการส่วนใหญ่
ไม่มีการทำบัญชีรายรับรายจ่ายที่เป็นรูปเล่มไว้ จึงทำให้ข้อมูลทางการเงินจะต้องทำการ

ประมาณจากจำนวนผลผลิตที่ผู้ประกอบการประมาณให้ ซึ่งอาจทำให้เกิดความคาดเคลื่อนของข้อมูลได้ และควรจะเก็บข้อมูลเปรียบเทียบกัน 2 ปี เพื่อจะพิจารณาว่ามีการเพิ่มขึ้นของรายได้ หรือมีการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต หรือไม่ เป็นต้น และอาจจะเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้นเพื่อสามารถประมาณความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างให้ใกล้เคียงกับความสัมพันธ์ของประชากร ผู้ประกอบการลำไยอบแห้ง ในส่วนของการวิเคราะห์นั้น ควรเพิ่มการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มด้วยเช่น ผู้ประกอบการที่อยู่ในพื้นที่จังหวัดลำพูนและจังหวัดเชียงใหม่ มีการใช้เตาอบทั้งเปลือกและเตาอบเฉพาะเนื้อ จำนวนที่ราย และมีขนาดธุรกิจขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ จำนวนที่ราย เป็นต้น ในการศึกษาครั้งนี้ข้อบกพร่องในการศึกษาคือ ตัวแปรหรือตัวชี้วัดที่นำมาศึกษานั้น บางตัวใช้ข้อมูลที่นำมาศึกษาไม่ถูกต้อง เช่น ตัวชี้วัดด้านส่วนแบ่งตลาด ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษานี้ใช้ มูลค่าของยอดขาย ซึ่งในความเป็นจริงควรจะใช้ จำนวนผลผลิตของผู้ประกอบการที่ผลิตได้หารด้วยจำนวนผลผลิตทั้งหมดในตลาด ซึ่งผู้ที่จะทำการวิจัยในเรื่องนี้ครั้งต่อไปควรนำตัวชี้วัดนี้ไปปรับปรุงแก้ไขวิธีการประเมินด้วย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved